

כובע גרב ומשקפיים

ללה הקים אלאהי

איורים עלי מאפקהרי

קר היה בחוץ ושלג ירד.
כל הילדים שיחקו בחוץ בכדורי שלג.
רק עלי בעל המשקפיים ואקראם בעל
כובע הגרב נשארו בבית.

"איני אוהב את הכובע הזה" ענה אקראם "אני נראה
בו מגוחך, אבל אם אני יוצא החוצה בלי כובע, פנים
שלי מאדימים, האף מתחיל לנזול, ואני מתעטש. אבל
הכובע והפנים המצחיקים שלי מרגיזים אותי,
והילדים צוחקים ממני. עדיף להישאר בבית."

שאל עלי את אקראם "מדוע אתה מחזיק את
הכובע שלך ביד. הוא לא מכסה לך את עיניים ופה.
חבוש אותו. זה כובע יפה. אתה נראה בו כמו
טיס-חלל."

"אבל למה אתה מסתיר את משקפייך
בכיס?" שאל אקראם. "הם יפים
מאוד. אתה נראה בו כמו איש מדע.
תרכיב את משקפייך."
"אינני אוהב את המשקפיים"
אמר עלי "אני נראה בהם מצחיק.
בלעדיהם אני לא רואה כלום ואינני
יכל ללכת ישר, וגם מקבל כאב-ראש.
אבל הם מרגיזים אותי ואני מעדיף
להישאר בבית."

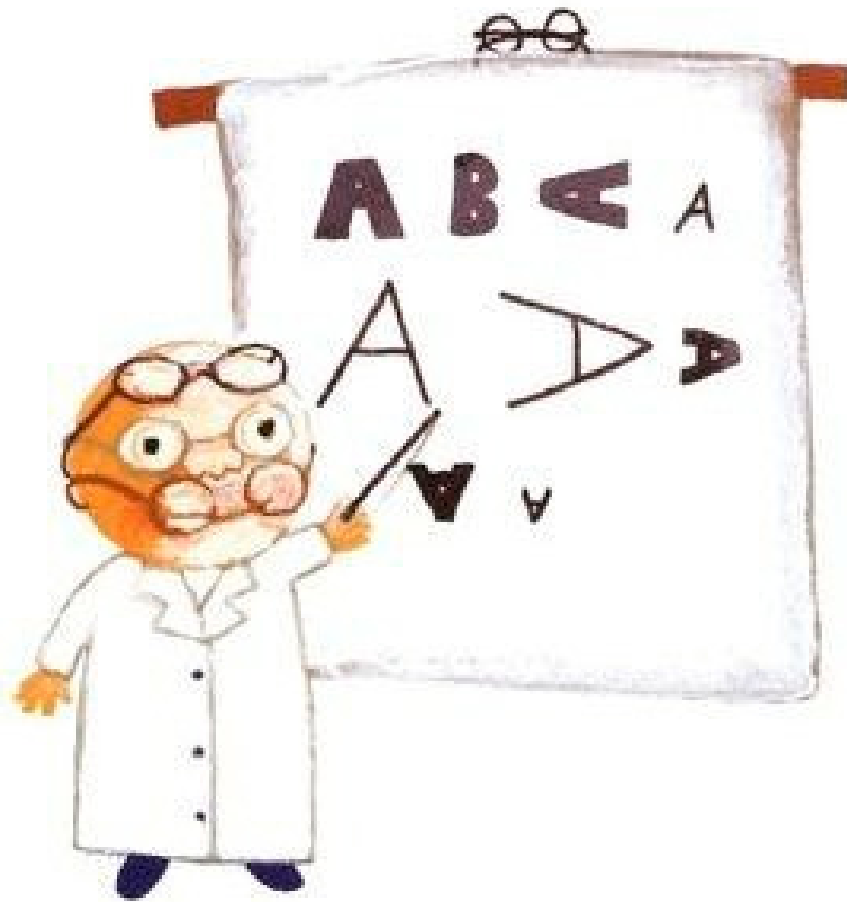

אמר אקראם "דווקא הייתי רוצה משקפיים כמו אלה שלך. אבל אמא אומרת שאלה הם רק לקצרי ראייה. ניסיתי להביט ישר לשמש. שמתתי את ראשי קרוב לניר כשציירתי, הסתכלתי בציורים בחושך, שפשפתי עיניים בידיים. העיניים שלי האדימו והתנפחו, אבל המשכתי לראות טוב.

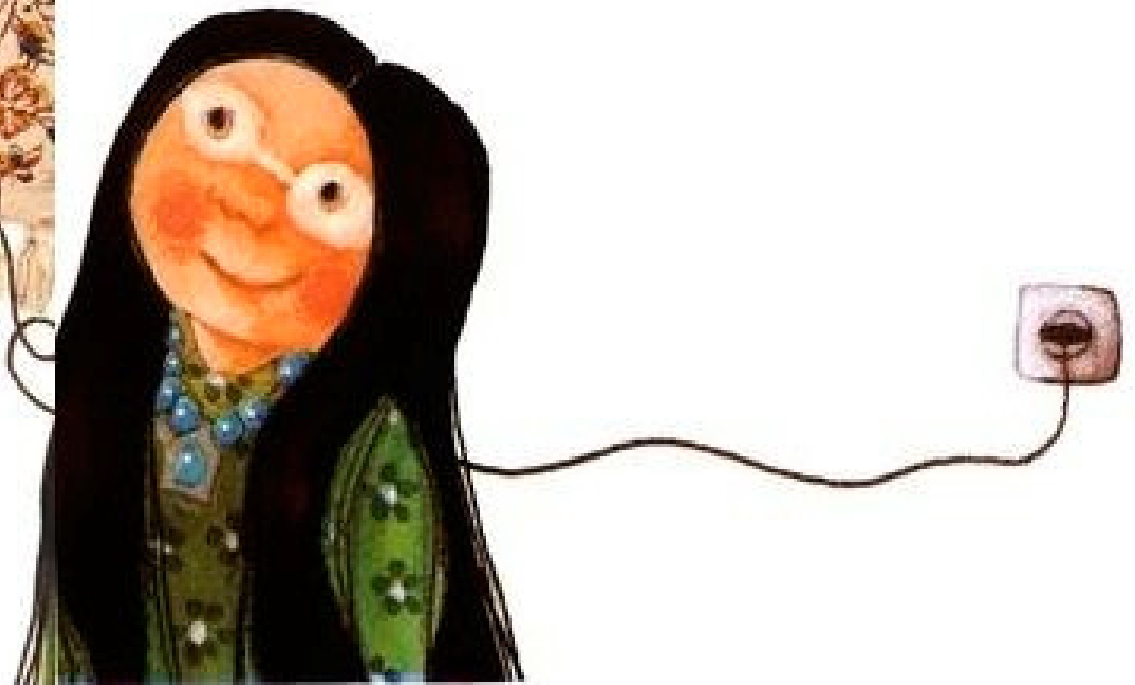
אמר עלי "היה לך מזל שהמשכת לראות טוב."
אבל אקראם אמר "סיפרתי לאמא שאינני רואה,
והיא הלכה אתי לרופא. שם ניסיתי לשקר.
אבל הרופא אמר שאני רואה היטב."
"אז באמת היה לך מזל" אמר עלי.

"בת-דודה שלי נתנה לי את משקפי השמש שלה" סיפר אקראם "אבל נראיתי בהם מגוחך כי בבית אין שמש. מדען לא יכול לשבת ליד שולחן ולקרוא במשקפי שמש!". אמר לו עלי "הייתי רוצה שיהיה לי כובע כמו שלך. אמא אמרה שזאת בשביל ילדים שמצטננים בקלות. לכן ניסיתי להידבק ואפילו נישקתי לדודה שהייתה לה נוזלת. והתרחצתי במים קרים ויצאתי בלילה בפיג'מה לחצר. התעטשתי והיה לי קר, אבל לא הצטננתי."

+

אמר לו אקראם "מזל שאינך המצטנן בקלות."
ועלי הוסיף "סיפרתי שאני חולה ואמא לקחה
אותי לרופא. שם התלוננתי ורטנתי, אבל
הרופא אמר שאני בריא."
"מזלך שאתה בריא" ענה לו אקראם.

ועלי סיפר "בן-דוד השאיל לי כובע
שלו, אבל לא יכולתי ללכת בו כי
המשקפיים שלי התמלאו אדים
כשנשמתי. טיס-החלל לא יכול
לטוס למאדים במשקפיים מכוסים
באדים."

שני הילדים נאנחו.
הם שתקו וחשבו רגע ארוך.

ואז הביטו זה על זה. עלי נתן את
המשקפיים שלו לאקראם, ואקראם
את הכובע לעלי. הם נעמדו לפני
ראי. פני עלי לא נראו מגוחכים. הוא
חבש כובע ונראה כמו טיס-חלל,
אבל רק בקושי יכול היה לראות את
עצמו בראי. הוא התחיל לצחוק.
ואקראם חשב שהוא לא נראה
מצחיק. במשקפיים הוא נראה כמו
מדען, אבל המשקפיים עיוותו את
בבואתו. הוא פרץ בצחוק!
הם החליטו לצאת כך ולהראות את
עצמם לילדים אחרים.

אבל אחר כך חשבו שעדיף לשחק בבית, עד שיתרגלו לתנאים חדשים. הם גם
פחדו שהילדים יצחקו מהם, כי הם לא יראו טוב את הכדור או אולי ישברו משהו.
הם לא יכלו לצייר כי לא ראו מה הם מציירים. הם לא יכלו לשחק חמש אבנים כי
פחדו לאבד אותם.

הם ניסו לשחק בבית אבל
זה שיעמם אותם.
גם טלוויזיה לא יכלו לראות.
הם לא ידעו מה לעשות
עכשיו.

אמר עלי "בוא ונצא לשחק בכדורי
שלג. עכשיו יפה ונעים בחוץ."
אבל אקראם אמר "בלי כובע אצטנן
וגם אתה לא תוכל לראות את השלג
בלי משקפיים. אז מה עכשיו?"

הם שוב נאנחו ושתקו זמן מה.
ואז פתאום שניהם פרצו בצחוק.
עלי החזיר לאקראם את הכובע,
ואקראם החזיר לו משקפיים.

שוב ניגשו לראי. עכשיו הם ראו את עצמם היטב.
הם ראו את פניהם. הם ראו בראי שני ילדים יפים,
בריאים וצוחקים. הם רצו החוצה אל הילדים האחרים.

כמה טוב היה לשחק בשלג!